

Arrest

nr. 129 385 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraans staatsburger van gemengde Azerisch –Fars origine te zijn. Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal werd u in 2001 en 2004 gedurende respectievelijk een jaar en acht maanden opgesloten wegens het verkopen van alcohol. U kreeg als gevolg hiervan ook zweepslagen. Later was u betrokken bij alcoholsmokkel tussen Turkije en Iran. Op een dag werden u en een van uw kompanen betrapt waarna de politie jullie met de auto achtervolgde. Bij deze achtervolging kwam er een agent om het leven. U vluchtte vervolgens in oktober 2008 naar het Verenigd Koninkrijk waar u asiel aanvraagde. Uw neef H. B. (...), werkzaam bij de Revolutionaire Garde (Sepah), zorgde er door het betalen van smeergeld voor dat uw problemen met de overheid zich

oplosten. U keerde daarop in juni 2009 terug naar Iran. Na uw terugkeer werd u door H. (...) benaderd. Hij was geïnteresseerd in een stuk grond dat u van uw vader had gekocht. Ook voor uw vlucht naar het Verenigd Koninkrijk had hij reeds verschillende keren een bod gedaan om dit te kopen. Na uw terugkeer begon u ook een relatie met de vrouw van H. (...). Toen u in augustus 2011 te weten kwam dat zij zwanger was vluchtte u naar Teheran. Later kwam H. (...) u op het spoor en stelde u voor dit probleem te vergeten indien u uw grond aan hem zou verkopen. U was er van overtuigd dat H. (...) dit reeds voor uw terugkeer naar Iran zelf op poten had gezet om de grond in handen te krijgen. Daarom wilde u deze grond niet geven en bent u uit Iran gevlucht. Op 26 september 2011 vroeg u in België asiel aan. Tijdens uw verblijf in België nam u deel aan manifestaties van Iraanse oppositiebewegingen in Europa.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een shenasnameh, de shenasnameh van uw broers en zus, een registratiekaart van de Britse immigratiedienst, een vliegtuigticket, twee documenten van IOM, een kopie van de verkoopakte van de grond en een foto.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet er wat betreft de straffen die u volgens uw verklaringen opliep omwille van het verkopen van alcohol worden gesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat er op basis van deze feiten niet kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Er zijn immers goede redenen om aan te nemen dat deze feiten zich bij een terugkeer naar Iran niet opnieuw zullen voordoen. U stelde naar aanleiding van het gehoor voor de Commissaris-generaal immers dat u nadat u werd vrijgelaten geen problemen meer kende als gevolg van deze feiten (CGVS, p.6). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat deze feiten geen basis vormden voor uw vlucht naar het Verenigd Koninkrijk aangezien u aangaf dat u Iran enkel verliet omwille van de gebeurtenissen rond de alcoholsmokkel waarbij een agent het leven liet (CGVS, p.6). Bovendien blijkt uit uw vrijwillige terugkeer vanuit het VK dat u op basis van deze feiten geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming koesterde.

Verder moet er worden gesteld dat uw beweringen inzake het incident dat de aanleiding vormde voor uw vlucht naar het Verenigd Koninkrijk niet aannemelijk maakt. Vooreerst bracht u wat deze problemen betreft geen enkel stuk aan dat uw beweringen zou aantonen. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u op het moment van uw eerste vlucht uit Iran werd gezocht door de autoriteiten in verband met de dood van een agent (CGVS, p.4). Wat deze problemen betreft is het bovendien onaannemelijk dat u, zoals u aangeeft (CGVS, p.4), niet zou weten hoe uw neef de problemen als gevolg van de dood van een politieagent zou hebben doen verdwijnen. Het enige wat u hierover weet te vertellen is dat hij macht heeft en dat hij het kon regelen met geld (CGVS, p.4). Hoewel u aangeeft dat het met smeergeld werd geregeld zou hij u niet hebben verteld wat hij precies had gedaan (CGVS, p.4). Dat u dermate veel vertrouwen zou hebben gehad in uw neef om hem op zijn woord te geloven zonder zich gedetailleerd te informeren met betrekking tot het risico op vervolging dat u nog zou hebben gelopen in Iran is onaannemelijk. Evenmin blijkt u op de hoogte van het lot van uw kompaan die eveneens in de auto zat bij de achtervolging door de politie en volgens uw neef de schuld van de dood van de agent zou hebben moeten dragen, sinds u naar het Verenigd Koninkrijk was gevlucht (CGVS, p. 4). Het is weinig aannemelijk dat u naar het Verenigd Koninkrijk vlucht uit vrees voor vervolging voor de dood van een politieagent en dranksmokkel maar dat u zonder enige kennis over hoe deze vervolging – waarvoor u in zeer ernstige problemen zou kunnen komen – zo plotseling verviel meteen terugkeert zonder enige zekerheid en zonder verdere vragen te stellen.

Ook uw beweringen over de positie van uw neef H. B. (...) zijn dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo is uw kennis over de functie van H. (...) bij de Sepah zeer beperkt is. Wanneer u gevraagd wordt wat hij exact deed bij de Sepah blijkt u dit niet te weten en vermoedt u dat hij een "kolonel of zoiets" is (CGVS, p. 4). Later wordt u gevraagd te vertellen wat u weet over de carrière van H. (...) bij de Sepah waarop u het oppervlakkige en weinig overtuigende antwoord geeft dat hij bij de basij is gegaan en met de jaren is opgegroeid (CGVS, p. 9). Het feit dat u geen enkele concrete informatie weet te geven over de carrière van H. (...) bij de Sepah, ondanks het feit dat hij een familielid is, u hem al jaren goed kent en zijn vrouw zelfs drie of vier keer per week bij u thuis langskwam, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze verklaringen in ernstige mate (CGVS, p. 8 en 10).

Er kunnen bijkomend ernstige vragen gesteld worden bij het feit dat uw neef een dergelijk plan om uw stuk grond in handen te krijgen zou hebben uitgewerkt. Zo verklaart u dat H. (...) zijn vrouw naar u heeft gestuurd om u te verleiden. Wanneer u dan een relatie met haar begon en haar zwanger had gemaakt – aangezien H. (...) onvruchtbaar was en zijn vrouw graag een eigen kind wilde – kon hij u

onder druk zetten om die grond aan hem te geven (CGVS, p. 6, 7 en 10). Hij zou in het kader van dit plan reeds uw eerdere problemen met de autoriteiten vanwege de dood van een agent en dranksmokkel hebben opgelost zodat u kon terugkeren naar Iran (CGVS, p. 12). Dat uw neef, een lid van de Sepah, een dergelijk plan zou opzetten moet als weinig waarschijnlijk worden bestempeld. U zegt dat hij zijn positie als officier bij de Sepah heeft willen misbruiken door u te chanteren (CGVS, p. 11). Er kan echter verwacht worden dat indien hij zijn positie zou willen misbruiken hij dit evengoed op vele andere manieren zou kunnen doen om uw stuk grond in handen te krijgen. Hij had bijvoorbeeld gebruik kunnen maken van de beschuldigingen in het kader van dranksmokkel en de dood van een agent in plaats van een plan te smeden waarbij hij zelf een – zeker naar Iraanse normen – enorm gezichtsverlies zou lijden. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt geeft u de weinig overtuigende repliek dat u er zeker van was dat hij die zaak niet opnieuw zou openen (CGVS, p. 11). U verklaart in dit verband dat hij, hoewel hij macht had, misschien niet genoeg macht had om dat dossier opnieuw te openen (CGVS, p. 4 en 11). Los van het feit dat dit op zich niet weet te overtuigen is dit bovendien geen verklaring voor het feit dat H. (...) een dergelijk plan op poten zet om een stuk grond in handen te krijgen indien hij daadwerkelijk veel macht had.

Op basis van voorgaande vaststelling kan er worden geconcludeerd dat u uw beweringen inzake de problemen die u in Iran zou hebben niet aannemelijk maakt. Met betrekking tot de verwijzing van uw advocaat naar de gevolgen van het beweerde overspel moet worden gesteld dat uw beweringen inzake dit overspel kaderen binnen ongeloofwaardige verklaringen zodat er ook met betrekking tot uw beweringen inzake de relatie die u met de echtgenote van uw neef zou hebben gehad geen geloof kan worden gehecht.

Tevens dient opgemerkt te worden dat u geen enkele concrete verklaringen kan afleggen over de situatie sinds uw vertrek uit Iran. Wanneer u gevraagd wordt wat u vernomen heeft over de situatie van uw familie kan u slechts aanhalen dat ze zouden hebben gezegd dat u niet mocht terugkeren. Gevraagd naar meer informatie kan u louter nog toevoegen dat H. (...) u nog steeds zou zoeken (CGVS, p. 6). Wanneer u er dan later op gewezen wordt dat u reeds enkele jaren vertrokken bent uit Iran en nogmaals gevraagd wordt om hierover te vertellen kan u opnieuw geen informatie geven en houdt u het bij de stelling dat hij het er niet bij zal laten (CGVS, p. 10). Gezien de door u geschetste problemen – u zou overspel hebben gepleegd met de vrouw van uw neef en haar bovendien zwanger hebben gemaakt – zeer verregaande familiale en strafrechtelijke gevolgen kunnen hebben kan verwacht worden dat u van uw broers en zussen toch iets concreet zou moeten hebben vernomen over de situatie – in uw familie – sindsdien.

Op basis van uw verklaringen over uw vluchtmotieven moet er dan ook worden geconcludeerd dat er in uw hoofd niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten in dit verband doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenasnameh en die van uw broers hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. De documenten van IOM en de Britse immigratiedienst en uw vliegtuigticket handelen over uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk dat hier evenmin betwist wordt. De verkoopakte van de grond bevestigt het bestaan van een stuk grond dat u van uw vader heeft gekocht maar geeft verder geen ondersteuning aan uw asielrelaas.

Verder geeft u aan dat u sinds uw vertrek uit Iran aan demonstraties tegen de regering heeft deelgenomen, waarvan er twee – een voor de Iraanse ambassade, waarvan u foto's neerlegt, en een in Parijs – gefilmd zouden zijn geweest (CGVS, p. 12). U kan echter niet aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw deelname aan deze betogingen. Behalve het louter meelopen in dergelijke betogingen zou u geen enkele andere politieke activiteit hebben verricht, noch in Iran noch daarbuiten (CGVS, p. 14). Bovendien dateren deze demonstraties reeds van vorig jaar en heeft uw familie in al die tijd geen enkel probleem gekend met de autoriteiten hierdoor (CGVS, p. 14). Op de vraag waarom u vreest dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw deelname aan enkele demonstraties kan u louter aanhalen dat er ook spionnen rondlopen in die betogingen en dat er camera's zijn (CGVS, p. 14). Hieruit kan niet concreet worden afgeleid dat de Iraanse overheid daadwerkelijk op de hoogte zou kunnen zijn van uw deelname aan oppositieactiviteiten of in staat zou zijn u te identificeren op eventuele beelden die gemaakt zouden zijn. Ten slotte dient in dit kader opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten niet de middelen hebben om elke activiteit in het buitenland in het oog te houden. Er zijn ook weinig gevallen bekend van afgewezen asielzoekers die bij terugkeer naar Iran problemen gekend hebben. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan het administratieve dossier. De foto's die u in dit verband voorlegt ondersteunen enkel uw bewering te hebben deelgenomen aan oppositieactiviteiten in Europa, hetgeen op zich niet wordt betwist.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Iran te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verwijzend naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, geeft verzoekende partij een theoretische uiteenzetting over de verdeling van de bewijslast bij asielaanvragen, stelt zij dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en dat de onderzoeker de verantwoordelijkheid heeft om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier en dat aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde dat diens vluchtrelaas geloofwaardig is, waar bij de beoordeling van de geloofwaardigheid rekening gehouden dient te worden met zijn persoonlijkheid, onder meer met de intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij heeft nagelaten een diepgaande analyse te voeren naar het gegrond karakter van de vrees van verzoekende partij en dat zij zich beperkt heeft tot het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden in het relaas van verzoekende partij. Verzoekende partij wijst erop dat, hoewel de toetsing van het asielrelaas en het onderzoeken van de geloofwaardigheid een belangrijke fase vormt bij de behandeling van een asielaanvraag, de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit van de kandidaat-vluchteling de kern van de zaak dient te blijven. Kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden mogen het onderzoek van het bestaan van reële risico's niet beletten. Het onaannemelijk karakter van een asielrelaas stelt de asielinstanties niet vrij om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspuiten uit elementen in het dossier die zeker zijn.

Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat er *in casu* wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Verzoekende partij wordt gezocht en bedreigd en in geval van een terugkeer naar Iran, in de huidige omstandigheden, is het risico voor verzoekende partij om opnieuw slachtoffer te worden zeer groot. Bij de beoordeling van de door

verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging dient overigens rekening gehouden te worden met de politieke, historische en actuele situatie in Iran en kan men zich niet beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Eveneens dient rekening gehouden te worden met de omstandigheid dat verzoekende partij behoort tot een risicocategorie. Zo kunnen de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden het gevolg zijn van communicatie- en psychische problemen.

Voorts volhardt verzoekende partij in het feit dat het door haar uiteengezette relaas waargebeurd is en herhaalt zij beknopt haar asielrelaas en eerder door haar gegeven verklaringen. Verzoekende partij merkt nog op dat in Iran overspel bestraft wordt met de doodstraf.

2.2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het voordeel van de twijfel kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen en dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. *In casu* werd vastgesteld dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht gezien verzoekende partij haar beweringen inzake het incident dat de aanleiding vormde voor haar vlucht naar het Verenigd Koninkrijk niet aannemelijk maakt, daar zij wat betreft deze problemen geen enkel stuk aanbracht, terwijl zij nochtans op het moment van haar eerste vlucht uit Iran werd gezocht door de autoriteiten in verband met de dood van een agent, daar het onaannemelijk is dat zij niet zou weten hoe haar neef deze problemen heeft doen verdwijnen, daar zij evenmin op de hoogte is van het lot van haar kompaan die eveneens in de auto zat bij de achtervolging door de politie en volgens haar neef de schuld van de dood van de agent zou hebben moeten dragen sinds verzoekende partij naar het Verenigd Koninkrijk was gevlucht en daar het eveneens onaannemelijk is dat verzoekende partij zonder enige kennis over hoe deze vervolging zo plotseling verviel meteen terugkeert zonder enige zekerheid en zonder verdere vragen te stellen. Voorts werd vastgesteld dat verzoekende partij vage verklaringen aflegde omtrent de positie van haar neef en dat het weinig waarschijnlijk is dat haar neef, een lid van de Sepah, een dergelijk plan zou opzetten. Ook aan de beweringen van verzoekende partij inzake de relatie die zij met de echtgenote van haar neef zou hebben gehad kan geen enkel geloof worden gehecht, daar deze beweringen kaderen binnen verklaringen die ongeloofwaardig werden bevonden en verzoekende partij bovendien geen concrete verklaringen kan afleggen over de situatie sinds haar vertrek uit Iran. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

Met betrekking tot de opmerking van verzoekende partij dat dient te worden rekening gehouden met de persoonlijkheid en de capaciteiten van de betrokkene, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanduidt met welk element van haar persoonlijkheid of met welke aan haar geëigende capaciteiten door verwerende partij geen rekening werd gehouden. Voormelde algemene wetenschap dat met de persoonlijkheid van het individu dient te worden rekening gehouden wordt door verzoekende partij op generlei wijze op haar persoonlijke situatie betrokken.

Waar verzoekende partij er in haar verzoekschrift nog op wijst dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit van de kandidaat-vluchteling de kern van de zaak dient te blijven, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat zij dient aan te tonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is en dat zij een poging dient te ondernemen om haar relaas te staven en dat zij de waarheid dient te vertellen. Verzoekende partij is er echter niet in geslaagd om aan te tonen dat er wat betreft de straffen die zij opliep omwille van het verkopen van alcohol een actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Voorts heeft verzoekende partij haar beweringen inzake het incident dat de aanleiding vormde voor haar vlucht naar het Verenigd Koninkrijk, haar problemen met haar neef en haar beweringen inzake de relatie die zij met de echtgenote van haar neef zou hebben gehad, niet aannemelijk gemaakt, gezien haar ongeloofwaardige verklaringen daaromtrent. Wat betreft de deelname van verzoekende partij aan demonstraties tegen de Iraanse regering sinds haar vertrek uit Iran, heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar deelname aan deze betogingen. Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij, om tot voormeld besluit te komen, rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangereikte elementen en informatie. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden "de kern van de zaak" niet te hebben onderzocht.

Waar verzoekende partij stelt dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden het gevolg zijn van communicatie- en psychische problemen, meent de Raad dat desbetreffend betoog niet dienstig is daar het blijkt geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens wordt door verwerende partij een motivering gehanteerd die betrekking heeft op tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij.

Voor wat betreft het overige betoog van verzoekende partij, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278), aangezien zij, om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, concrete argumenten dient aan te brengen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Evenzo wenst de Raad te benadrukken dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming.

2.2.3.1. Betreffende haar deelname aan demonstraties tegen de Iraanse regering sinds haar vertrek uit Iran, merkt verzoekende partij op dat tijdens haar deelname aan de manifestaties voor de Iraanse ambassade in België, de ambassade zelf het nodige deed om de demonstranten te filmen. De Iraanse autoriteiten zijn dus wel degelijk op de hoogte van de manifestanten en kunnen hun identiteit via deze beelden achterhalen.

2.2.3.2. Vooreerst bemerkt de Raad dat bovenstaand verweer een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Bovendien kan hieruit niet worden afgeleid dat de Iraanse overheid daadwerkelijk op de hoogte zou zijn van de deelname van verzoekende partij aan de betoging of in staat zou zijn verzoekende partij te identificeren op de beelden die gemaakt zouden zijn.

2.2.4. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT